

Torontobedraget

Af Paul Gowdy

tidligere Toronto Vineyard Præst

Det har taget mig 9 år at komme til det punkt, hvor jeg kunne skrive denne beretning. Årsagen er delvis at jeg ikke var sikker på om det var passende offentligt at tale imod svagheder i Jesu Kristi legeme. En anden årsag er at jeg brugte årevis på at udforske i min sjæl om det der skete i Toronto Airport Church var helt dårligt eller i det mindste mere dårligt end godt.

I de senere år har jeg kaldt det **en blandet velsignelse** jeg mener James A Beverly kaldte det sådan i sin bog "*Holy Laughter and the Toronto Blessing 1994.*" I dag vil jeg kalde det en blandet forbandelse ud fra den konklusion at det individuelle gode der kom fra det langt opvejes af megen skade og satanisk bedrag. Jeg antager at mit dilemma ligger deri. Jeg har forsøgt at leve mit liv i Guds frygt og Jesus lærte os at den utilgivelige synd er bespottelse af Helligånden (at tilregne Satan det, som virkelig er fra Gud). Under pres for at udtale mig vil jeg stadig være vaklende om hvorvidt det var helt fra Djævelen eller fra Gud., men jeg er sikker på at Satan har brugt denne oplevelse til at gøre mennesker blinde med hensyn til Guds historiske doktriner (læresætninger) og at bære frugt i overensstemmelse med sand anger og omvendelse, og en manglende vilje til at prøve og bedømme ånderne og profeterne.

Efter 3 år på højden af den såkaldte torontovelsignelse var vor Vineyard assembly i Scarborough (Øst Toronto) stort set selvdestrueret. Vi opslugte hinanden med sladder bagtalelse, splittelse, sekter kritik osv. Efter 3 år med græderi bøn for mennesker, spasmer (systemer), rullen rundt grineri, brølen, tjenende hos TACF (Toronto airport church fellowship), ledende lovsang hos TACF, forkyndende ved TACF, stort set levende hos TACF var vi de mest kødelige umodne og villedte kristne jeg kender. Jeg husker jeg i 1997 sagde til min ven og seniorpræst ved Vineyard assembly i Scarborough at siden torontovelsignelsen kom til kirken er vi stort set faldet fra hinanden, han var enig.

Min erfaring er, at manifestationen af nådegaverne nævnt i 1. Kor. 12 var langt mere almindelig før januar 1994 (da torontovelsignelsen begyndte) end i perioden med såkaldte Holy Spiret visitation (Helligåndsbesøg). I årene 1992-1993 oplevede vi – når vi bad - hvad jeg anser for sand profeti, udfrielse og megen nåde og hjælp fra Herren. Efter torontovelsignelsen begyndte ændrede tjenesten sig fuldstændig. De eneste bønner var: mere Herre råbene om ild de spastiske kropsrystelser og ooh ooh OOH WOOOAAH bønner (jeg laver ikke grin med jer).

Den 20. Januar 1994 tog ca. 15 personer fra vor kirke over til Toronto Airport Vineyard for at høre Randy Clark (en Vineyard præst fra USA) John Arnott havde ringet til vor seniorpræst for at invitere os, han forklarede at Randy Clark havde været til Rodney Howard Browne møder og at fænomenet var brudt ud i hans kirke i ugerne derefter John håbede at noget lignende ville ske i vor kirke også, vi var kun glade ved at komme. Vi var en satellitkirke til Toronto Airport, som startede op i 1992. Dengang var der 3 Vineyardkirker i Toronto, én i bymidten, Scarborough vineyard church (Øst Toronto) og Toronto Airport church. Da vi ikke var store kirker lavede vi specielle møder konferencer o.l. i fællesskab.

Året før rejste de fleste af vores lederskabsteams sammen på en kort missionsrejse til Nicaragua. Vi havde ægte indbyrdes kærlighed og fællesskab. Siden jeg forlod Vineyardkirkerne har jeg læst en hel del kritikeres analyser. Nogle konkluderer at torontovelsignelsen var en stor sammensværgelse for at lede kirken ud i kætteri.

Jeg tror gerne at kætteri og frafald kan blive resultatet, men intet af dette var hensigten. Jeg er overbevist om at lederne i fællesskabet er ægte genfødte kristne, som elsker Herren, men er røget ud i vildfarelse. De elskede ikke Herren nok til at holde hans bud. De har ikke holdt adlydt skrifterne og er blevet ledt vild af vir trang til noget større mere fantastisk, mere spændende og mere dynamisk. Jeg er også selv skyldig i denne synd. Jeg har forkyndt fornøjelse i Korea, England, USA og her i Canada. Jeg angreer virkeligt og ved at skrive denne beretning beder jeg jer (Jesu brud og legeme) om at tilgive mig specielt pinsekredse og karismatiske kredse iblandt jer, for i er min nære familie teologisk. Jeg er en evangelisk kristen og har altid været det, men jeg tror ikke på ophøret af nådegaverne ved afslutningen af apostlenes levetid. Jeg tror, at det var mine evangeliske rødder (min familie er baptister, men jeg blev født på ny i den presbyterianske kirke). Dette begyndte med at åbne mine øjne for bedraget i denne såkaldte fornøjelse. I bagklogskabens lys tænker jeg: Hvordan kunne jeg være så blind? Jeg lo af folk, som forestillede at være hunde, som tisede på kirkens søjler, jeg betragtede mennesker, som forestillede sig at være dyr, gø brøle klukke (som høns), forestille at flyve med vinger, konstant opføre sig berusede og synge fjolledede sange. Hvordan jeg kunne forestille mig at noget af dette var virket af Helligånden forbløffer mig i dag. Det var larmende uheldigt og blasfemisk overfor Bibelens hellige Gud. Jeg tror at jeg tænkte at så længe vi ikke underviste noget, som var i direkte modsætning til Bibelens lære, så var det det vi kaldte det eksotiske. Det var et udtryk vi brugte om manifestationer, der ikke kunne forsvares bibelsk. Vi blev undervist om at vi havde valget mellem et system, som var fuld af liv og uorden eller et system, som en kirkegård med orden og død. Som en ung umoden præst ønskede jeg liv og uorden. Jeg glemte at Gud ønsker at vi modnes i Ham. Jeg blev befippet over forskellige profetier – specielt en fra Carol Arnett, hvor hun havde en brudeoplevelse, hvor hun blev holdt ind i samvær med Jesus, og hun sagde at den kærlighed hun oplevede var bedre end sex. Jeg blev chokeret i min ånd. Hvordan kunne hun sammenligne Guds kærlighed med sex? Når vi fornemmede at dæmoner gik grassat i vore møder underviste John Arnett os om at vi skulle spørge kommer eller går de? Hvis de var på vej ud var det OK. John forsvarede den kao der var ved at sige at hvis vi bad Helligånden komme og fylde os burde vi ikke være bange for hvordan skulle Satan kunne forføre os. Det ville gøre Satan stærk og Gud svag.

Han sagde at vi skulle have mere tro på en stor Gud, som kunne beskytte os end en stor Djævel, som kunne bedrage os. Det lød meget overbevisende, men var i modsætning til skrifterne, for både Jesus Paulus, John og Peter advarer os imod kraftfulde forførende ånder, specielt i endetiden. Igen: vi var elskede ikke gud nok til at være lydige overfor skrifterne og resultatet var at vi åbnede os op for forførende ånder. Må Gud vise os nåde.

Endelig en aften, hvor jeg lå og rullede rundt "fuld i Helligånden" som vi sagde – faldt tiøren for mig jeg begyndte at synge og børnehavesangen "Mary had a little lamb its fleece was white as snow." (Maria fik et lille lam dens pels var hvid, som sne) Jeg sang den med en spottende ånd og omgående sagde mit hjerte mig at dette var en dæmon. Jeg angrede omgående og var i totalt chok: hvordan kunne en dæmon komme ind i mig? Var jeg ikke nidkær for Guds riges sag? Var jeg ikke forgabt i alt, ved Jesus? Jeg vidste at en uren ånd lige havde manifesteret sig igennem mig og jeg var skyld i stor synd. Efter den oplevelse holdt jeg mig væk fra TACF, jeg vendte aldrig tilbage dertil, men havde ikke den nødvendige overbevisning til at sige helt fra overfor hele oplevelsen, men troede at vi havde svigtet i at håndtere velsignelsen godt nok.

Selv efter at jeg sluttede med at komme i TACF måtte jeg drage omsorg for frugterne. Et eksempel var da nogle af vore medlemmer kom tilbage fra møder der og spurgte om vi alle havde modtaget Herrens gyldne sværd? Jeg spurgte hvad de talte om idet jeg tænkte at det var en profetisk reference til den hellige skrift, men de sagde "nej det er ikke Bibelen, det er et usynligt sværd, som kun den rene kan modtage, hvis man tager det på uværdig vis, så vil Herren dræbe dig, men hvis du er hellig nok til at modtage det kan du håndtere det og det kan helbrede aids, og kræft og give

frelse. Måden at bruge dette usynlige sværd på var, når man bad skulle man bevæge sig som om man huggede folk med det. Jeg tænkte at selv i vildfarelsen var TACF gået grassat. Det blev efter sigende først modtaget af Carol Arnott

Og derefter de, der var hellige nok. En anden ting var guldfyldninger i tænderne, plomber, som Gud havde placeret for at vise hvor meget han elskede folk. Til møderne havde folk travlt med at kigge hinanden efter i mundene efter guldfyldninger. Igennem hele perioden husker jeg kun et eksempel på en omvendelse det var en besøgende prædikant Jackie Pullinger fra Hong Kong. Det faldt til jorden, som en ballon af bly. Vi var ikke samlet for at omvende os, men for at party i Herren. Efter at velsignelsen havde kørt på i et år talte jeg fra leveren til et præstemøde og sagde: "folkens, vi har rystet, klapret, rullet rundt grinnet og købt reklametrøjen, men vi har ingen vækkelse ingen frelse ingen frugt ingen øget evangelisering, så hvad er det for noget? Jeg blev stærkt irrettesat, hvem var jeg – at forvente vækkelse, når Gud heled hans sønderbrudte folk? Vi havde været i lovtrældom længe nok og Gud brugte denne tid til at bringe sit sårede folk på fode og var i færd med at bringe os ud af lovtrældom. Jeg fik at vide at jeg ikke skulle presse Herren og hans høst ville komme i hans time.

Jeg vidste at dette var forkert, for han har befalet os at gå ud i alverden og gøre alle folk til hans disciple. Ikke at alle skal tage et sabbatår og missionere, for hvem ved hvor længe det varer inden Gud gør noget forunderligt nyt. Til slut trak jeg mig bort på grund af noget så kontroversielt, som indsættelsen af kvindelige præster. Personligt læser jeg Bibelen sådan at kvinder ikke bør være præster eller ældste i en lokal menighed, men at denne gerning er reserveret for mænd.

Jeg skriv ikke Skrifterne, men om Gud vil håber jeg at få nåde til at adlyde dem.

Dette er så min beretning. Jeg kunne fortsætte og berette om megen overdrivelse dårskab og sildigregn lære, som især manifesterer sig i den profetiske kreds under velsignelsen, men andre har allerede gjort det. Vi sang om Joels hær og vækkelsen med 1 mia. frelste, og som altid var den lige om hjørnet – næste måned, næste år osv. Jesus sagde: "Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?" og "Og dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst; men for de udvalgte skyld skal disse dage afkortes." Dette er helt andre toner end den "herredømmeteologi" der bliver undervist i i hele den profetiske Vineyard åndelig krigsførelses bevægelse. Jeg tror helt ærligt at de regner med at overtage hele verden. Da jeg var i Vineyardbevægelsen klyngede jeg mig til hvad jeg vil kalde et "redningskransskriftsted" af apostlen Paulus skriftstedet går ikke ud over, hvad der er skrevet.

Til slut vil jeg bare undskylde for den skade jeg personligt har gjort ved at undervise i ting, som ikke er bibelsk korrekt. Jeg angrer overfor mennesker, som jeg allerede har gjort det overfor Gud. Jeg vil ikke bortforklare at jeg blev forført. Jeg bekymrede mig ikke om at prøve tingene, sådan som skrifterne befaler os at gøre det. Enhver, som var der da det hele begyndte véd at det jeg skriver er sandt, de når sikkert bare frem til andre konklusioner, især hvis de stadig går ind for "floden". Til dem, der stadig er i "floden" vil jeg sige: svøm væk, der er ting i floden, som vil give dem slemme bid. Jeg elsker menneskene i TACF og Vineyardbevægelsen, men jeg mener vi har meget at stå til regnskab for, og må Herren åbne jeres øjne – hellere før end senere. Jeg forventer, at når denne artikel kommer på nettet vil jeg blive bombarderet med e-mails fra begge lejre. Nogle, som vil forbande mig fordi jeg stadig tror på Helligåndens tjeneste og vandrer i bedrag, og nogle fra gamle venner, som forbander mig fordi jeg har afsløret snavs eller at være negativ overfor Herrens salvede, men OK. Herren kender mit hjerte og ved hans nåde vil han lede mig til at kende hele sandheden idet jeg søger at kende Kristus og ham, som korsfæstet. Hvis du mener jeg handler syndigt, så bed venligst for mig at Gud må tilgive mig og åbne mine øjne. Jeg vil studere ordet for at vise mig som en værdig medarbejder i Herrens vingård. Jeg beder alle, som læser dette bede Herren åbne øjnene på alle dem, som har været med i dette bedrag, hvad enten det er ledere eller "græsrodder". Vi er elskede og Gud er en tilgivende Gud.

Han siger at hvis vi bekender vor synd er han trofast og retfærdig og renser os fra al uretfærdighed. Jeg tror vi er som kirken i Laodikea. Vi tror vi er rige og mangler ikke noget. Vi indser ikke at vi er elendige, ynkværdige, fattige og nøgne. Vi må søge hjælp hos Jesus og købe Guld, som er lutret i ilden, (som er hans lidelse og ikke en falsk ånd) og hvide klæder til at dække vor skamfulde nøgenhed og salve til vore øjn, så vi kan se igen. Jesus kalder os til omvendelse og tak for det, for det vil lede os til sand genopbyggelse hos faderen. Hvis Gud har tilgivet mig kan han tilgive enhver, som er faldet for forførelsen. Jeg vil slutte med en advarsel fra Paulus: **1 Kor 10,12**: Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!